

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, v právnej veci žalobcu **S.k., a.s.**, C.X., B., proti žalovaným **1/ Ing. M.V.**, ul. K.X., L., **2/ R.Š.**, Š.X., L., **3/ Dr. A.V.**, rod. P., P.X., L., **4/ S., spol. s r.o.**, J.X, L., o zaplatenie 11 348 985,46 Sk s prísl., vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 61 Cb 10/97, na dovolanie žalobcu proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. júla 2005 č. k. 5 Obo 163/04-231 rozhodol

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej Dr. A.V. náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave uznesením z 10.5.2004 č. k. 61 Cb 10/97-223 konanie proti žalovaným v 3. a 4. rade zastavil a žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal. Proti žalovanej v 3. rade konanie zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby voči nej.

Na odvolanie žalovanej v 3. rade Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 19.7.2005 č. k. 5 Obo 163/04-231 v napadnutej časti zmenil uznesenie súdu prvého stupňa tak, že žalobcu zaviazal nahradiť žalovanej v 3. rade trovy konania vo výške 56 812 Sk na účet jej právnej zástupkyne. Odvolací súd vychádzal z toho, že žalobca zavinil, že došlo k zastaveniu konania voči žalovanej v 3. rade.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca a navrhol ho zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Na zdôvodnenie dovolania uviedol, že o trovách

konania bolo rozhodnuté už rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 61 Cb 10/97 zo dňa 20.11.1997 v spojitosti s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Obo 329/99 zo dňa 23.8.2000.

V danom prípade ide teda o prekážku rozsúdenej veci a odvolanie žalovanej nebolo v súlade s ust. § 201 a nasl. O.s.p. Odvolanie je možné podať len proti rozhodnutiam prvostupňového súdu a nie proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu.

Druhostupňový súd zmenil rozhodnutie krajského súdu v rozpore s ust. § 104, § 218 a § 220 O.s.p. aj napriek skutočnosti, že odvolanie mal odmietnuť.

Dovolateľ podáva dovolanie z dôvodu porušenia ust. § 237 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu uznesenia súdu druhého stupňa. Prípustnosť dovolania je v súlade s ust. § 237 O.s.p. Dovolateľ vystupuje v konaní ako účastník, ktorého práva boli porušené a žalovanej nevznikli voči žalobcovi žiadne finančné nároky. Prípadnú náhradu škody si môže uplatňovať voči svojej právnej zástupkyňi.

Naliehavým právnym záujmom dovolateľa je docielenie vydania spravodlivého rozhodnutia vo veci určenia povinnosti uhradiť žalovanej trovy konania vo výške 56 812 Sk.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí pochybil nielen po procesnej stránke, ale aj pri určení výšky náhrady trov konania, pretože nie je pravdivou odvolateľkou uvádzaná skutočnosť, že žalobca žaloval žalovanú o zaplatenie celej žalovanej sumy. Pôvodne podaná žaloba bola zmenená podaním zo dňa 14.7.1997, v ktorom došlo ku zmene petitu a žalobca žiadal od žalovanej uhradiť len čiastku 100 000 Sk. Táto časť žaloby bola súdom zamietnutá a výrok rozsudku krajského súdu nadobudol právoplatnosť 15 dní po jeho doručení žalovanej a žalobcovi, ktorí proti rozsudku odvolanie nepodali.

Z uvedených dôvodov dovolateľ žiada, aby dovolací súd rozhodol o prípustnosti dovolania, pretože je toho názoru, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu nielen pre dovolateľa a napadnutým rozhodnutím došlo k porušeniu ust. § 104 Občianskeho súdneho poriadku, pretože Najvyšší súd Slovenskej republiky mal uznesením zastaviť konanie o odvolaní žalovanej. Žalobca žalobu voči žalovanej nemohol vziať späť z dôvodu, že o nej už bolo právoplatne rozhodnuté. Procesné vady konania na prvom stupni by musel odvolací súd vziať do úvahy v zmysle ust. § 212 ods. 3 O.s.p. len za predpokladu, že tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Prvostupňový súd však po vrátení veci Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky o podanej žalobe nerozhodol a voči žalovanej v 3. rade už ani nemôže rozhodovať.

Uznesením Najvyššieho súdu v Bratislave č. k. 5 Obo 163/05 zo dňa 19.7.2005 bol porušený zákon, a preto je potrebné, aby iný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dovolaním dotknuté uznesenie zrušil. Krajský súd v Bratislave svojím rozhodnutím len prevzal výrok rozsudku krajského súdu zo dňa 20.11.1997 a výrok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý uznesením zo dňa 23.8.2000 časť výroku dotýkajúceho sa trov konania nemohol zmeniť, pretože odvolanie bolo podané len žalovanými v 1. a 2. rade. Žalovaná v 3. rade sa proti výroku rozsudku neodvolala a táto časť rozhodnutia nadobudla právoplatnosť. Právna zástupkyňa žalovanej v 3. rade mala predvolanie účastníka konania vrátiť súdu z dôvodu, že žaloba voči nej bola právoplatne zamietnutá a ďalší priebeh konania sa jej už netýka.

Žalovaná v 3. rade vo vyjadrení k podanému dovolaniu uviedla, že navrhuje dovolanie zamietnuť a priznať jej trovy dovolacieho konania vo výške 6545 Sk.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 OSP), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, dovolanie prejednal bez nariadenia dovolacieho pojednávania, preskúmal uznesenie odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie nie je prípustné.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 20.11.1997 č. k. 61 Cb 10/97-74 zaviazal žalovaných v 1. a 4. rade zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 6 000 000 Sk s 29% úrokmi od 31.3.1994 do zaplataenia. Žalovaného v 2. rade zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 40 000 000 Sk s 29% úrokom od 31.3.1994 do zaplataenia.

Žalobu proti žalovanej v 3. rade, t.j. voči Dr. A.V., zamietol.

Žalovaných v 1., 2. a 4. rade zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania.

Na odvolanie žalovaných v 1. a 2. rade Najvyšší súd Slovenskej republiky vo výroku uznesenia z 23.8.2000 č. k. 5 Obo 329/99-139 uviedol, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 61 Cb 10/97 z 20.11.1997 v napadnutej časti zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. Z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že rozsudok súdu prvého stupňa v časti, ktorou bolo žalobe vyhovené, nie je preskúmateľný. Z jeho výroku, aj odôvodnenia ďalej vyplýva, že výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým žaloba voči žalovanej Dr. A.V. bola zamietnutá, odvolaním napadnutý nebol, odvolací súd ho nepreskúmal, a teda nadobudol právoplatnosť. Súd prvého stupňa túto skutočnosť si zrejme neuvedomil (§ 159 ods. 3 OSP) a v konaní ďalej pokračoval aj so žalovanou v 3. rade, ktorú predvolal aj na pojednávanie nariadené na deň 29.9.2003 (č.l. 203). Následne (č.l. 205) žalovaná v 3. rade udelila plnomocenstvo advokátke JUDr. E.Z. Táto žalovaná bola predvolaná aj na pojednávanie nariadené na deň 4.12.2003, 8.4.2004 a 10.5.2004. Na pojednávaní konanom dňa 10.5.2004 (č.l. 222) zástupca žalobcu uviedol, že žalobu voči žalovanému v 3. a 4. rade berie späť. Tiež si zrejme neuvedomil, že voči žalovanej v 3. rade bolo konanie už právoplatne skončené, a teda, že právoplatné rozhodnutie tvorí prekážku rei indicatae.

Ako už bolo uvedené, súd prvého stupňa uznesením z 10.5.2004 č. k. 61 Cb 10/97-223 konanie voči žalovaným v 3. a 4. rade zastavil a žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto uzneseniu odvolanie podala iba žalovaná v 3. rade, pričom odvolaním napadla iba výrok, ktorým vo vzťahu ku nej bolo rozhodnuté o trovách konania.

Z uvedeného vyplýva, že výrok uznesenia súdu prvého stupňa z 10.5.2004, ktorým konanie voči žalovanej bolo zastavené, nadobudol právoplatnosť, a preto odvolací súd (a v rámci dovolacieho konania ani dovolací súd) jeho správnosť nemohol preskúmať a navyiac musel z neho vychádzať. Za tohto procesného stavu dôvodne odvolací súd preskúmal správnosť iba výroku, ktorým súd prvého stupňa rozhodol o náhrade trov konania vo vzťahu žalobcu a žalovanej v 3. rade a na tom základe uznesením z 19.7.2005 č. k. 5 Obo 163/04-231 tento výrok súdu prvého stupňa zmenil a žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanej v 3. rade trovy konania vo výške 56 812 Sk. Odvolací súd v zmysle ust. § 239 ods. 2 písm. a/ OSP prípustnosť dovolania nevyslovil. Dovolací súd týmto spôsobom o prípustnosti dovolania rozhodnúť nie je oprávnený, a preto požiadavka dovolateľa v tomto smere je právne irelevantná.

Inak dovolanie by bolo prípustné podľa ust. § 239 ods. 1 OSP, keďže ide o zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu, avšak v zmysle ust. § 239 ods. 3 dovolanie nie je prípustné proti uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania. Pritom odvolací súd dovolaním napadnutým uznesením rozhodol výlučne o náhrade trov konania.

Vzhľadom na uvedené, prípustnosť dovolania v tejto veci prichádza do úvahy iba podľa ust. § 237 OSP. Dovolateľ v tomto smere poukazuje na § 237 písm. d/ OSP, teda, že v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo, pričom poukazuje na výrok rozsudku súdu prvého stupňa z 20.11.1997.

Dovolací súd s uvedeným právnym názorom dovolateľa sa nestotožňuje. V tomto prípade nemôže ísť o prekážku už právoplatne rozhodnutej veci, pretože rozsudkom súdu prvého stupňa z 20.11.1997 (č.l. 74) o trovách konania vo vzťahu žalobca a žalovaná v 3. rade vo výroku rozhodnuté nebolo. Navyiac, aj pokiaľ by takýto výrok existoval, pochybením súdu prvého stupňa došlo k procesnej situácii, že tento aj po právoplatnom zamietnutí žaloby voči žalovanej v 3. rade s ňou naďalej

konal a táto dôvodne poverila svojim zastupovaním advokátku, čím nepochybne jej vznikli ďalšie trovy konania. Advokátka však nenamietala skutočnosť, že ide o konanie, ktoré voči jej klientke už bolo právoplatne skončené. Zo strany žalobcu už neboli dané podmienky na späťvzatie žaloby. Ak aj napriek týmto pochybeniam súd prvého stupňa právoplatne konanie voči žalovanej v 3. rade zastavil, potom nepochybne bolo potrebné rozhodnúť aj o náhrade trov konania vo vzťahu žalobcu a žalovanej v 3. rade, a preto v tomto smere nejde o prekážku právoplatne rozhodnutej veci, ako to tvrdí žalobca v podanom dovolaní.

Dovolací súd nezistil prípustnosť dovolania ani podľa iných ustanovení § 237 OSP, a preto dovolanie podľa ust. § 243b ods. 4 OSP odmietol.

Žalovaná v 3. rade v dovolacom konaní bola úspešná a aj si uplatnila náhradu trov dovolacieho konania. Dovolací súd však z dôvodu osobitného zreteľa (§ 150 OSP) jej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal. Dovolací súd dôvody osobitného zreteľa videl v tom, že nebolo by spravodlivé, keby žalobca, aj keď zaviniť, že konanie voči žalovanej v 3. rade bolo zastavené, znášal aj ďalšie trovy, t.j. trovy dovolacieho konania, keďže na vzniku vyššie uvedenej neobvyklej procesnej situácie sa nepodieľal len žalobca, ale aj žalovaná v 3. rade, keď aj súc zastúpená advokátkou, v prvostupňovom konaní nenamietala procesné relevantné skutočnosti, teda predovšetkým to, že žaloba voči nej bola právoplatne zamietnutá, na čo inak správne poukazuje žalobca v podanom dovolaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 20. februára 2008

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu